

Stichting Karibu
ANBI geregistreerd

Ambassadeur: Rik Felderhof
Postadres Stichting Karibu:
Piksenweg 19A
7645 BC Hoge Hexel

Lezingen/info: tel. 0546 697 188

Internet: marjantieberink@gmail.com

Website:

www.stichtingkaribu.nl

Bank: ABN/AMRO Rek. nr. NL15ABNA051 11 01 244

Kamer van Koophandel: 06092551

Hoge Hexel, juli 2023.

Nieuwsbrief Stichting Karibu Zomer 2023

Voorwoord van Marjan Tieberink, oprichter stichting Karibu

Hoe een zware missie in Afrika zo bijzonder eindigde...

Beste mensen, lieve mensen van goede wil,

Herken je dat ook, dat je soms van die dingen in je leven tegenkomt waar je huizenhoog tegenop ziet? Uitstel heeft geen zin, het móet gewoon gedaan worden. Ik pak mezelf dan tóch maar even stevig aan, hoe moeilijk en zwaar zo'n klus dan ook is. Maar wetend dat God altijd bij me is, sta ik er nooit alleen voor! Zo ging ik in februari/maart gemotiveerd én strijdvaardig naar Tanzania met deze loodzware missie.

Momenteel is daar grote armoede, honger, gebrek aan goed drinkwater en tegelijkertijd ook gebrek aan regenwater; nodig is voor allerlei zaken waarbij juist regenwater onmisbaar is. Vóór mijn vertrek had ik daar al de nodige vergaderingen gepland die over kernzaken zouden gaan en waarvan de uitkomst heel belangrijk zou zijn. Het resultaat van deze ingewikkelde zaken, betreffen op een **directe manier** de armsten . Zaken die voor nu en de toekomst, voor hen **letterlijk** van levensbelang zijn.

In dit gebied is het leven extreem moeilijk; o.a. door de klimaatverandering wereldwijd, door de oorlog in Ukraine, die ook voor Afrika grote gevolgen heeft én met daarnaast de grote armoede die er sowieso al is en waar mensen erg onder lijden. Het is een loodzware missie voor me, omdat ik in dit gebied de enige hulpverlener ben. Ik geef hier met name veel hulp aan de vele kansarme kinderen, hun ouders, waarvan het merendeel

niet kan lezen of schrijven. Maar juist ook de ouderen hebben me hard nodig; met name ouderen zonder kinderen. Zij krijgen nauwelijks enige hulp. In Afrika zijn je kinderen de verzekering voor je oude dag. Het werk is juist zo zwaar, omdat iedereen me ziet als hun laatste strohalm, hun laatste redmiddel.

Door hun ongeletterdheid, maakt dit hun eigen probleem nog eens extra moeilijk. Zonder tolk kan ik daar mijn werk niet goed doen. Ik moet deze tolk blind kunnen vertrouwen dat hij of zij me goed vertaalt. Van mijn Engels naar hun taal het Swahili en omgekeerd. Pas *dán* merk je hoe belangrijk een *góed* contact is; contact tussen mensen die elkaars taal niet spreken, maar die *tóch* geholpen moeten worden.

Alles in deze wereld draait om **GOED CONTACT** te hebben met elkaar. Zonder *dát*, is er niets mogelijk. CONTACT hebben heeft alles te maken met ons menszijn; dus met onze ziens- en zijnswijze. Het heeft ook te maken met vertrouwen en communicatie. Deze twee zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Zonder *dát* kunnen we niet. We hebben elkaar nodig en soms heel hard nodig!

Je hebt contact *én* CONTACT. Contact *zón*der die bekende klik en CONTACT *mét* die bekende klik. U weet vast wat ik hiermee bedoel!

Uitzicht op de bossen van de Ngoro Ngoro krater

Toen ik in Tanzania verbleef, was ik te gast in een safari-lodge (= een hotel waar je verblijft als je op safari bent), zodat ik op steenworp afstand en zonder tijdverlies dichtbij mijn projecten ben en op deze manier de mensen die me nodig hebben, snel kan helpen. Vanaf deze lodge kijk je uit op de bossen van de beroemde Ngoro Ngoro krater. Deze immense en indrukwekkende krater, erkend door UNESCO, staat op de wereld erfgoedlijst.

In deze lodge maakte ik kennis met Givens, een jonge man van 26 jaar, die hier eerst op vrijwillige basis werkte, maar sinds een paar maanden voor zijn werk een klein salaris krijgt.

Toen ik met hem in gesprek kwam, was er meteen al dat bijzondere CONTACT. Dat CONTACT *mét* die klik. Soms heb je dat; het overkomt je gewoon.

Hij vroeg me uit welk land ik kwam en of ik hier op safari ging. Ik vertelde hem toen het e.e.a. over mijn werk in Afrika en over het werk waar ik nu, dichtbij de lodge, mee bezig was. Het werk voor deze armsten van jong tot oud. Ook vertelde ik dat ik dit altijd samen met mijn dierbare tweelingzus Irene deed, die helaas was overleden. Ik vertelde dat we een identieke tweeling waren. Givens keek me opeens heel geïnteresseerd aan.

Toen zei hij dat hij *óók* van een identieke tweeling was en dat ook *zín* tweelingbroer was overleden. Hij vertelde dat zijn broer Evans toen ze nog heel jong waren, een ernstig fietsongeluk kreeg en dat hij dit voor zijn ogen heeft zien gebeuren. Zijn broer heeft dit helaas niet overleefd. Ze waren nog maar 11 jaar toen dit vreselijke ongeluk in december 2008 gebeurde.

Dit verhaal greep me nogal aan, omdat Givens zijn broer al zo jong heeft moeten missen, maar ook omdat zijn tweelingbroer Evans, evenals mijn tweelingzus Irene, beiden in december 2008 zijn overleden. Allebei jong: Evens was 11 jaar en Irene werd 55 jaar.

We praatten verder en nu blijkt dat deze tweelingbroers geboren zijn op 23 december 1996 en wij als tweeling zijn op 22 december 1952 geboren; slechts één dag na elkaar op de kalender.

Givens

Ik vond dit alles zó bijzonder, dat ik Givens vroeg of hij bereid was om meer over zijn leven te willen schrijven dan wat er tot nu toe was gebeurd. Dat heeft hij toen gedaan.

Ik denk dat het voor u ook heel mooi en verrassend is om nog meer hierover te lezen op de manier zoals Givens dit heeft beschreven. Maar daar bleef dit contact niet bij; er kwamen daarna nog veel meer ontmoetingen tijdens mijn verblijf in de lodge. Totdat Givens mij ontmoette, leidde hij een leven dat bestond uit onzekerheden en wanhoop op elk vlak van zijn leven.

Na deze ontmoetingen werd zijn leven totaal veranderd in een leven van hoop en uitzicht.

En dit alles door dit "CONTACT met die wel héél speciale klik".

Het woord TOEVAL heb ik maar even in de ruststand gezet; ik ben ervan overtuigd dat "toeval" hierin niet bestaat. Mijn idee over het woord "toeval" is al geleden veranderd.

Ik zie hoe God mensen wereldwijd, op een bijzondere manier met elkaar weet te verbinden. God Zélf is (gelukkig!) niet aan tijd of plaats gebonden. Grenzen en landsgrenzen, zoals wij die kennen, bestaan niet voor Hem. Hij is **overal** aanwezig waar wij open willen staan voor Hem; in contact willen zijn met Hem.

Alleen Hij is in staat om op de juiste tijd en plaats a.h.w. in te kunnen grijpen in extreem moeilijke situaties die daar op dát moment om vragen. Ik ben ervan overtuigd dat God ons, als Zíjn mensen, hierin wil gebruiken, om zo elkaar tot hulp én zegen te doen zijn.

Deze bijzondere ervaring in dit land en dan met name in **dít gebied vol met ellende en armoede**, wil ik graag met u, met jou delen. Dan zie én ervaar je dat vaak het onmogelijke dat ARMOEDE in zich mee draagt, kan worden veranderd in mogelijkheden met perspectief. Perspectief voor een andere en betere toekomst. Ik persoonlijk ervaar overduidelijk, hoe God mensen wil gebruiken in deze donkere wereld, opdat WANHOOP wordt omgesmeed tot HOOP en opdat DUISTERNIS wordt veranderd in LICHT.

Lees méér in deze zomer nieuwsbrief over het haast onvoorstelbare verhaal van Givens, toen hij nog diep in de ellende zat en zijn levensverhaal voor me opschreef. Tóen alleen voor mij, maar toen ik vertelde dat ik donateurs heb om juist mensen in nood te kunnen helpen, stemde hij er meteen in toe, dat ik dit ook met u, ook met jou mocht delen. Dit verhaal is dus niet alleen maar voor mij bedoeld, maar juist nu ook voor u én voor jou!

Ik wens u, ook namens de andere bestuursleden, Harry Horneman (penningmeester) en Yvonne Denissen (secretaris) een heel fijne en goede zomer toe met heel veel warme zonnestrallen in de vorm van L I C H T puntjes, ook in uw persoonlijk leven!

Dank voor uw vertrouwen en dank voor uw hulp aan hen die u hiervoor erg dankbaar zijn, omdat u zoveel aan hen denkt. Misschien in uw gebed, maar ook in andere opzichten door uw waardevolle donatie of anderszins. Zonder uw liefdevolle aandacht en gulle giften, sta ook ik, samen met mijn andere bestuursleden, met lege handen. Alleen sámen kunnen we het grote verschil maken!

Warme groet, Marjan Tieberink.
Oprichter en managing Director stichting Karibu.

Een belangrijke bericht voor alle lezers van de Karibu Nieuwsbrief

U begrijpt dat het maken van een nieuwsbrief veel werk is. Met name wanneer er ook veel problemen zijn in Tanzania en ik daar ter plekke moet zijn, dan is het vaak moeilijk om op tijd de nieuwsbrief te kunnen maken. De foto's worden er in Nederland bij geplaatst en het versturen van de nieuwsbrief wordt ook hier gedaan. Deze laatste 2 belangrijke zaken worden altijd uitstekend verzorgd door de webmaster van Karibu. Hij is een druk bezet man en

het is altijd even puzzelen om een goede datum te vinden. Daarnaast zijn er ook de mensen die de nieuwsbrief nog per post ontvangen, omdat ze geen computer hebben. Dus de nieuwsbrief moet gedrukt worden, voorzien worden van een enveloppe, etiket en postzegel en wordt dan verstuurd. Een nieuwsbrief schrijven met de daarbij behorende werkzaamheden is dus altijd een heel karwei op zich.

Ik wil u natuurlijk heel graag op de hoogte blijven houden over alle ontwikkelingen, maar ik heb het dan zo druk, dat ik dat vaak niet tot nauwelijks voor elkaar kan krijgen. Daarom heb ik iets anders moeten bedenken.

Het lijkt me beter om in plaats van 2x per jaar een nieuwsbrief te versturen, dit nu alleen met Kerst te blijven doen. Het geeft mezelf ook meer rust en ruimte om de vele zaken, die óók gedaan moeten worden, op een goede manier te kunnen doen. Ik heb nu het idee dat ik steeds harder moet lopen om alles voor elkaar te krijgen en dat is ook voor mezelf geen fijn en goed gevoel.

Zo u misschien wel weet, heb ik een fikse burn-out gehad en ik heb daar soms nog last van. Dus vandaar deze oplossing die ook mijn gezondheid ten goede komt. Ik hoop op uw begrip hiervoor!

Maak kennis met Givens, een wonderbaarlijk verhaal ...

In de inleiding heb ik u al het e.e.a. verteld over mijn ontmoeting met Givens; een jongen uit de rimboe van Tanzania die al veel (teveel) heeft meegemaakt in zijn nog zo jonge leven. Mijn kennismaking met hem maakte veel bij me los. Ik was ontroerd door zijn levensgeschiedenis en we hebben onze ontmoeting op een bijzondere manier voortgezet, want daar was alle reden toe. Hieronder de vertaling vanuit het Engels; tijdens het lezen was ook ik vaak geraakt, dan weer verbaasd of nogal onthutst over hetgeen ik las. Ik

waardeer Givens enorm voor zijn openheid en eerlijkheid. Hij vertrouwde mij zijn levensgeschiedenis onvoorwaardelijk toe. Toen ik hem vroeg of ik dit zo direct mocht vertalen naar u als donateur, vond hij dit goed. Hij zei me dat hij me volkomen vertrouwt en daarom mocht ik dit op deze manier, ook aan u als lezer, laten weten.

Maak kennis met Givens en u zult hopelijk ook ervaren wat ook ik in hem zag en ontdekte!

Mijn naam is Givens Everest Elia Msuya. Ik ben geboren op 23 december 1996. Mijn broer Evans Everest Elia Msuya is op dezelfde dag geboren en we zijn een identieke tweeling. Mijn broer Evans is helaas op jonge leeftijd omgekomen door een fietsongeluk; hij was nog maar 11 jaar. Ik zag het voor mijn ogen gebeuren hoe een motor hem schepte. Het was 17 december en enkele dagen later, op 21 december 2008, is hij overleden. Dat was 2 dagen voor onze verjaardag op 23 december.

In datzelfde jaar is ook mijn vader overleden. Dat was op 11 augustus 2008. Hij is 58 jaar geworden.

Mijn moeder heet Lillian Elinam en ze was gezegend met 3 kinderen; haar eerste kind is mijn oudste zus Irene en dan kwamen wij, Evans en ik. Irene is geboren in september 1990. Ze was 17 jaar en zat op de middelbare school, toen ze ongewild zwanger werd. Irene kreeg een dochtertje die Brenda heet. Brenda is nu 16 jaar.

Brenda en Givens

Mijn vader had meerdere vrouwen. (polygamie). Dat komt bij onze stam wel vaker voor. Ik weet dat er 7 vrouwen waren, maar volgens mijn moeder waren er meer, die wij als kinderen niet kenden. Mijn moeder was de 4^e vrouw van mijn vader, maar ze was niet officieel getrouwd met hem. Mijn vader verbleef gedurende bijna zijn hele leven bij mijn moeder en bij ons als kinderen. We werden hierdoor door de rest van de familie, de andere vrouwen en hun kinderen, niet geaccepteerd en zelfs gehaat.

Toen hij overleed heeft de oudste vrouw, na een langdurige rechtszaak, alle huizen van mijn vader in haar bezit gekregen. Mijn moeder had er geen recht op, omdat ze immers niet officieel met mijn vader getrouwd was. We vervielen in diepe armoede. Ik kon nog net de middelbare school afmaken. Na deze uitspraak van de rechtbank kon mijn moeder niet meer voor mij zorgen. Alle zorg ging toen naar Brenda en ik moest proberen om werk te vinden.

In deze onzekere tijden is Irene, mijn oudste zus, heel ziek geworden. Ze had een ernstige blindedarmonsteking en in allerijl is ze toen, samen met mijn moeder naar het ziekenhuis gegaan. Het ging heel slecht met haar en het ziekenhuis hebben ze niet meer kunnen bereiken. Ze is in de auto, onderweg naar het ziekenhuis, in de armen van mijn moeder overleden. Ze was nog maar 23 jaar. Haar dochtertje Brenda was toen 6 jaar. Het gebeurde in november 2013.

*Irene, moeder van Brenda
en zus van Givens*

Na dit intrieste gebeuren, samen met het verlies van mijn vader en Evans en alle verdriet die dit alles met zich meebracht, kon mijn moeder niet meer voor Brenda en mij zorgen. Ze werd geestelijk erg ziek. Soms leek net alsof ze gek werd. Ze zei dan dat ze niet meer wilde leven en daar kreeg ik het dan heel moeilijk mee. En natuurlijk ook Brenda, die nu 16 jaar is. Brenda zit nu op de middelbare school; het is een school van de staat. Dat zijn de scholen voor de armen en het schoolgeld is daar laag.

Vorig jaar had ik een baan in de lodge met de naam: "Safari Castle Lodge" Deze baan had ik daar, omdat ik hier al gedurende 3 maanden tot januari 2023 helemaal gratis had gewerkt. Vanaf januari kreeg ik daar betaald werk: TZS 150.000,- Dat is ongeveer € 60,- per maand. Terwijl ik aan het werk was in de safari-lodge, kreeg ik eind februari te horen dat ik er moest vertrekken, omdat er te weinig gasten waren.

Ik had toen alle hoop verloren om nog verder te willen met mijn leven. Ik herinner me dat ik gewoon dood wilde na dit vreselijke bericht. Ik wist niet meer wat ik moest, omdat mijn moeder en Brenda allebei van mij afhankelijk zijn.

Op 6 maart, terwijl ik aan het werk was, werd me verteld dat er vandaag een nieuwe gast zou komen in de lodge die ik welkom mocht heten. Die gast die ik ontmoette was Mama Marjan Tieberink.

Die dag zal ik mijn leven lang nooit vergeten want na de ontmoeting met Mama Marjan was mijn leven anders dan voor die tijd. Voordat ik Mama Marjan ontmoette zat ik in een hopeloze situatie, maar nadat ik met haar gepraat had over verschillende dingen, gaf me dat zoveel kracht dat ik weer nieuwe energie kreeg om te leven. De dag dat Mama Marjan vanuit een andere lodge hier aankwam, was ze heel moe en ik weet nog dat ik haar verwelkomde met een heerlijk sapje.

Vanaf die dag mocht ik haar bedienen. Ze was altijd aardig met haar kostbare woorden die me bemoedigden. Ze was voor mij een vrouw van God, omdat ze altijd God voorop stelde in alles.

Op een dag waren we weer aan het praten en ze vertelde dat ze een tweelingzus had. Ik was geschrokken, omdat ik een tweelingbroer had. Ik schrok nog meer toen ze me vertelde dat haar tweelingzus Irene heette, evenals mijn overleden zus, óók Irene heette. Ik kon me niet voorstellen dat haar tweelingzus overleed in hetzelfde jaar dat ik mijn tweelingbroer verloor. Haar tweelingzus Irene stierf, evenals mijn tweelingbroer, ook in december 2008. Irene, de tweelingzus van Mama Marjan overleed op 6 december 2008 en Evans op 21 december 2008. Dat raakte me. Toen Mama Marjan me dit zo vertelde, was dit voor mij als een film die niet echt is.

Nadat ik haar verteld had dat ik weg moest uit deze safari-lodge en dan maar weer terug moest naar het dorp waar mijn moeder en Brenda woonden, zag ik dat Mama hierover nadacht. Ze zei tegen me: "Givens, maar wat wil jij nu eigenlijk graag?" Toen zei ik dat ik heel graag de opleiding zou willen doen voor hotelmanagement. Mama Marjan hoefde niet lang na te denken en ze zei spontaan: "Dan wil ik je hier graag bij helpen!" Mama zei me dat zij deze opleiding hotelmanagement samen met alle andere kosten wilde betalen. Nu kon ik een diploma halen! Ze beloofde óók om voor mijn moeder en voor Brenda te zorgen. Ik kon haast niet geloven dat dit écht waar was.

Ik had nog maar een kleine maand te gaan in deze lodge en Mama Marjan vroeg me of ik een verblijfplaats in Arusha kon krijgen, zodat ik daar de opleiding kon doen. Daar is een college, een universiteit om deze opleiding te doen.

Mama Marjan gaf me meteen geld om een smartphone te kopen, zodat ik contact met haar zou houden, terwijl zij weer vertrok naar Nederland. Ik moest van haar ook meteen sokken, goede schoenen en een goede jas kopen, omdat de regentijd zou beginnen. Ook gaf ze me geld om voor mijn moeder en voor Brenda te zorgen. Voor hen heb ik toen meteen eten, kleding, matrassen en dekens gekocht. Dat hadden ze hard nodig.

Nadat ik diezelfde dag nog een goede smartphone had gekocht, heb ik meteen contact opgenomen met een vroegere klasgenoot mijn overleden zus Irene. Ze heet Lillian, net als mijn moeder en ze was intussen advocaat geworden. Ik vertelde mijn verhaal en ik vroeg haar of ik tijdens mijn studie bij haar mocht logeren. Ze stemde toe. En zo verhuisde ik eind maart naar Arusha waar ik samen met Lillian, een universiteit vond. Ik was enorm blij.

Nadat ik op 28 maart naar Arusha was verhuisd, verloor ik 1 maand later, op 29 april mijn moeder aan een longontsteking. Dat was de ergste dag van mijn leven. Ik was zo gestrest, dat ik niet wist wat ik moest doen, maar ik dank Mama Marjan die me bleef bemoedigen in die verdrietige tijd. Ze bleef steeds met me in contact, maar vanuit Nederland. We hebben samen veel gepraat en dat hielp me heel erg. Ik weet dat Mama Marjan van me houdt en ik ben niet alleen, Mama is er altijd voor me.

Als ik Mama Marjan niet had gehad, had ik het tot nu toe niet gered. Ze bemoedigde me steeds weer. Ze was zelfs de enige die er voor me was. Verder had ik niemand. Zij was bij me en dacht aan me, ook al was ze ver weg in Nederland.

Doordat mijn moeder heel onverwacht overleed, kon ik geen kist kopen voor haar en kon ik ook haar begrafenisdienst niet regelen. Maar Mama Marjan hielp me bij dat alles op afstand vanuit Nederland. Alleen God weet hoe ik haar goedheid en liefde kan terugbetalen.

Het enige dat ik heb is een stuk land waar mijn tweelingbroer Evans en mijn zus Irene zijn begraven. Mijn moeder mocht niet bij Evans en Irene begraven worden, omdat ze

niet de officiële vrouw van mijn vader is. Ze werd teruggebracht naar haar geboortedorp en werd, in de steek gelaten door velen, daar begraven.

Voor mij was Mama Marjan als een Engel die naar me toegestuurd werd. Toen ik mijn moeder had verloren, had mijn nichtje Brenda geen onderdak meer. Mama belde me meteen, dat ik aan Lillian moest vragen of Brenda ook naar Arusha mocht komen. Gelukkig mocht dat, maar omdat er bij Lillian thuis geen plek meer was voor mij, had Mama Marjan meteen alweer een andere oplossing. Ze zei dat ik dichtbij het huis van Lillian een kamer moest zoeken die ze dan voor me zou huren, zodat Brenda in het huis van Lillian kon blijven. Mama Marjan regelt het allemaal; tot nu toe lost ze alle problemen op die ik heb. Zelfs de overplaatsing van Brenda van haar oude school naar de nieuwe school in Arusha heeft ze geregeld. Maar ook alle spullen die Brenda nodig heeft voor de nieuwe school, zoals een schooluniform en boeken, etc. heeft Mama Marjan ook geregeld en betaald.

Brenda

Hoewel ik een moeilijk leven heb gehad tot nu toe, heb ik ook in de lodge ervaren dat God er is. Toen ik zonder werk weer naar huis terug moest en alles donker leek, bleef er tóch diep in mijn hart nog steeds een heel klein sprankje hoop. Hoop op God, dat Hij me zou willen helpen in deze pikzwarte tijden voor me. Dat heeft Hij gedaan, toen Mama Marjan me zei dat ik deze opleiding mocht doen. Ik heb toen meteen tegen haar gezegd dat ik de volgende zondag naar de kerk zou gaan om daar God te bedanken. Dat heb ik ook gedaan.

Ik ben inmiddels in Arusha en heb me aangesloten bij de Lutherse kerk. Ik heb het hier erg naar mijn zin en ik zing mee in het jongerenkoor. Ook heb ik een fijn en goed contact met de dominee. Hij heeft veel aandacht voor mij. Ook Brenda gaat mee; ook zij vindt het daar heel fijn. Daarnaast houdt ze samen met anderen de kerk elke week schoon.

Ook al ben ik een wees hier in Tanzania, ik weet dat ik een moeder in Nederland heb.

Mama Marjan heeft ons leven gered. Ik geloof dit alles door de genade van God en in de naam van de Heer Jezus.

In en om de lodge

Even iets heel anders...

Ik merk dat wanneer ik een nieuwsbrief verstuurd heb, dat er vaak een aantal brieven weer retour komen, omdat ik een verkeerd mailadres of een verkeerd postadres van u heb. Dat is natuurlijk erg jammer en het is niet altijd mogelijk om er dan achter te komen wát er dan precies is veranderd.

Is dat **uw mailadres**, **uw postadres** of zelfs **uw telefoonnummer** dat niet meer klopt? Misschien is het ook goed om dan ook meteen even **uw bankrekeningnummer** te willen controleren.

Ik heb daarom aan een ieder van u een **urgente** vraag:

Zou u uw gegevens even willen nakijken en willen checken of deze nog steeds kloppen?

Mocht er zelfs ook maar een **kleine** verandering zijn, wilt u dat dan even aan mij doorgeven?

Dat kunt u doen per mail of per post. Liever **NIET** per telefoon. Ik heb bemerkt dat dit niet goed werkt. Een dergelijk bericht is dan nogal eens té onduidelijk. Dat is natuurlijk nooit de bedoeling.

Mijn mailadres is: marjantieberink@gmail.com of via de website stichtingkaribu@gmail.com

Mijn postadres is: Piksenweg 19A, 7645 BC Hoge Hexel.

Wilt u zich afmelden wanneer u geen donateur meer bent? Stuur ons ook dán even een berichtje; dat kan naar een van deze bovenstaande adressen.

Bij voorbaat veel dank voor uw medewerking, Marjan Tieberink.

Mijn persoonlijke terugblik op het bijzondere verhaal van Givens

Terugkijkend naar dit bijzondere levensverhaal van Givens en wat er vervolgens gebeurde, is voor mij een WONDER VAN GOD. Meteen dacht ik toen ook aan deze markante poster:

**Every miracle
in the bible,
first started
as a problem!**

Zo zat ik op een morgen met Givence in een serieus gesprek. Hij zei me met een bedroefd gezicht dat hij over een dikke week de lodge moest verlaten, omdat er te weinig gasten kwamen. Hij moest dan wel terug naar het dorp waar hij vandaan kwam. Triest terug zonder hoop, zonder toekomst en ook zonder enig vooruitzicht. In dat dorp, vrij ver van deze lodge, woonden zijn moeder en zijn nichtje Brenda. Brenda is 16 jaar en is de dochter van zijn overleden zus Irene. Hij vertelde me dat hij van het weinige

geld dat hij elke maand hier verdiende, bijna alles moest afdragen aan zijn moeder om hiervan voedsel en het schoolgeld van Brenda te kunnen betalen. De rest mocht hij dan zelf houden, maar die rest stelde dan ook niets voor. Ik merkte duidelijk dat hij nogal ontdaan was over dit bericht.

Givens even terug in zijn dorp; een ontmoeting met zijn goede burens.

Hij realiseerde zich dat zijn toekomst ineens helemaal wég was. Daar zit je dan met je opgedroogde idealen. Je kunt terug naar het dorp waar je vandaan komt en dan is het alleen maar afwachten wat het leven je dan nog aan kansen wil geven...

Toen ik zijn uitgebluste houding zag, zei ik tegen hem: "Maar Givens, wat **wil** je dan graag?" Hij keek op en zei dat hij het allerliefst een opleiding zou willen volgen om in een lodge te kunnen werken. Hij keek me met trieste ogen aan, ogen zonder enige verwachting en ik merkte dat hij er moeite mee had om zijn tranen niet de vrije loop te laten.

Opeens kreeg ik een idee en zei tegen hem wat hij ervan zou vinden wanneer ik hem hielp, wanneer ik hem het geld en de mogelijkheid gaf om deze opleiding te doen.

Hij keek me vol ongeloof aan en opeens landde dit idee bij hem. Zijn ogen begonnen te stralen en hij kon haast niet geloven dat dit voorstel écht gemeend was... Hij werd opeens ongelooflijk blij, zijn hele wereld was in enkele minuten veranderd van een wereld die bestond uit opgedroogde idealen naar een wereld waarin mogelijkheden waren voor een nieuwe, betere en ándere toekomst! Inderdaad, van WANHOOP naar HOOP, van het DONKER naar het L I C H T!

Ik zette mijn plannen maar meteen om naar de praktische realiteit van het dagelijks leven. Ik stelde voor dat ik hem nu eerst geld wilde geven, zodat hij een mobiele telefoon zou kopen. Mijn tijd in Tanzania was nu ook gauw afgelopen en dan konden we in ieder geval contact houden om deze hele gang van zaken goed te kunnen starten en verder goed te kunnen laten verlopen.

Givens moest, wanneer ik weer in Nederland was, ook meteen een eigen bankrekening openen, zodat hij zich kon laten inschrijven bij deze school. Daarnaast moest hij voor zichzelf kleding en andere zaken kopen voor zijn opleiding. En natuurlijk moesten ook zijn moeder en Brenda voorzien worden van kleding, matrassen, dekens, enz. Zij bleven in het dorp achter en Givens zou in Arusha verblijven. Gelukkig had Givens zijn mobiele telefoon meteen gekocht; zelfs vóór mijn vertrek naar Nederland.

Givens bleek ook een doorzetter te zijn. Ik kreeg meteen zijn nummer en andere adresgegevens en hij vertelde me dat hij inmiddels ook al had geïnformeerd waar hij een dergelijke opleiding kon volgen. Hij kreeg ook nog het bijzonder goede idee om een oud-klasgenootje van zijn overleden zus Irene te bellen. Ze heet Lillian, woont in Arusha en is afgestudeerd advocaat. Lillian was zo verrast door het telefoontje van Givens, dat ze hem meteen al vertelde dat er dichtbij haar huis een College was met deze opleiding. Ook zei

ze erbij dat ze heel goede herinneringen had aan Irene en dat zij met haar ouders hadden besloten dat Givens dan bij hen kon komen wonen. Deze school was heel dichtbij; slechts 20 minuten lopen!

IMPOSSIBLE wordt dan opeens heel persoonlijk: I'M POSSIBLE !
ONMOGELIJKHEDEN veranderen dan in MOGELIJKHEDEN !

OPGEDROOGDE idealen verdwijnen en worden door God doordrenkt met hoop. HOOP op ánders, HOOP op béter. Je veert a.h.w. óp uit je ellende en er komt perspectief in je leven; je krijgt léven. Op een manier die je nog nooit eerder hebt meegemaakt. Je hebt een leven met hoop, met vooruitzichten en met moed voor de toekomst.

De wereld en dan juist jóuw wereld, ziet er dan opeens héél anders uit!!!

Je bekijkt de wereld ineens met heel andere ogen!

Zie ook dit bijzondere brillendoosje dat ik ooit eens kocht omdat het geheel, de print mét tekst me zo aansprakten! Later in deze Nieuwsbrief kom ik hier graag verder op terug.

Maak kennis met Lucia, een indrukwekkende, dappere jonge vrouw!

Nooit eerder had ik haar ontmoet. Wel had ik al eerder, in december vorig jaar, van haar gehoord. Hoewel de aanleiding afgrijselijk was, maakte ik nu voor het eerst persoonlijk kennis met haar. De reden waaróm was nog erger dan verwacht; eigenlijk té erg voor woorden. Haar naam is Lucia Stephano Hillo Shauri en ze is 25 jaar. Ze is de oudste van de 8 kinderen en is plotseling zusje én moeder tegelijk van dit grote gezin van 9 personen.

Lucia heeft veel meegemaakt. En dan bedoel ik veel ellende meegemaakt. Het was begin december dat ik bericht kreeg vanuit Tanzania dat 2 vrouwen, dichtbij hun huis, samen bezig waren hout te sprokkelen in de bossen van de Ngoro Ngoro krater. Dat gebeurt hier elke dag om er dan 's avonds op te kunnen koken. Ze wilden zelfs wat extra hout hebben, omdat ze een deel wilden verkopen als extra inkomsten.

Terwijl ze hier druk mee waren, hadden ze niet in de gaten dat er in hun buurt een buffel rond liep. Een buffel leeft hier in het wild, dus in deze rimboe die bij een wildpark hoort. In dezelfde omgeving waar óók ik mijn werk heb. Een buffel behoort tot één van de beroemde BIG FIVE: de leeuw, de olifant, de buffel, de neushoorn en het luipaard. Dat zijn de grootste zoogdieren ter wereld. Helaas is de buffel de meest gevaarlijke die je kunt tegenkomen op je pad. Dat gebeurde onverwacht op die fatale zondagmiddag 4 december. Hij was blijkbaar de kudde kwijt en wanneer ze zich bedreigd voelen, vallen ze mensen aan en zijn dan levensgevaarlijk.

Maar zó gevaarlijk, dat er voor de moeder van Lucia die middag van ontkomen geen sprake meer was. Ze werd gedood door deze buffel die haar genadeloos aanviel.

Ik ontmoette bij dit huisbezoek als eerste Lucia en haar kleine dochtertje van 4 jaar. De kinderen waren er bijna allemaal. Twee kinderen waren er niet; ze moesten water halen. Samen zaten we op omgekeerde emmers en op wankele krukjes voor de ingang van het huisje. Ik hoorde dit vreselijke verhaal uit de mond van Lucia. Het was 2 maart en dit afschuwelijke ongeluk gebeurde op 4 december; 3 maanden verder. Ze was nog diep in shock en er heerste een rouwstemming; de kinderen waren nog steeds allemaal erg ontdaan. Al snel werd de foto van hun dierbare moeder erbij gehaald.

Lucia vertelde over haar en vertelde me hoe erg ze haar elke dag missen. Lucia liet me weten dat ook de vrouwen in de buurt over dit gebeuren erg van slag waren. Ze wilden a.h.w. iets dóen, iets betekenen voor dit gezin en zijn toen samen als vrouwen uit de buurt, meteen de volgende morgen naar het Irene & Marjan Community Centre gegaan om te zien of ik er misschien was. Dat was helaas niet het geval, ik zat in Nederland. Het gezin had hulp nodig, want er waren nu opeens 8 kinderen zonder moeder. De vader was na dit gebeuren nog steeds heel erg in de war. Ik heb hem dan ook niet gezien.

Later, na dit gruwelijke verhaal vol verdriet en ellende, zijn we naar binnen gegaan, omdat ik wilde zien hoe ze daar samen bivakkeerden. Binnen was helemaal niets; het was er donker en triest en er stonden alleen een paar vieze oude bedden. Een ongezellig onderkomen, waarvan de inhoud niets voorstelde.

Slaapkamer met keukenspullen

Keuken buiten

Binnen in de keuken

Ze vertelde dat haar opa, inmiddels al langere tijd overleden, destijds dit stuk grond aan twee ooms had verkocht zonder medeweten van de rest van de familie. Nadat haar moeder was overleden door deze buffel, worden ze constant door deze beide heren bedreigd om het huis te verlaten. Lucia is bang én erg depressief. Door dit alles is elke balans zoek. Ook een bron van inkomsten is er niet meer.

Ze durft nauwelijks nog van huis weg te gaan en eigenlijk is iedereen van dit gezin bang voor nu én de toekomst. Hier in deze rimboe, waar iedereen arm is, bestaan geen hulpinstanties die een helpende hand kunnen bieden.

Ik heb haar gevraagd om naar het I&M Community Centre te komen, omdat ik daar kleding uit Nederland uitdeel aan arme families. Ik heb Lucia gevraagd om me te willen helpen bij de voorbereiding hiervan, zodat ze wat afleiding heeft en ik even apart met haar kan praten. Dat vond ze echt fijn. Ook zij hebben als gezin natuurlijk kleding

gekregen. Lucia vertelde me toen, dat zij de zorg voor haar broertjes en zusjes wel wil én kan overnemen. Dat te weten is al heel belangrijk. Ze heeft daarbij écht hulp en steun nodig. Om al dit verdriet alleen te dragen, is onmogelijk. Die steun en hulp wil ik haar graag geven, ook uit naam van u, als donateur van Karibu.

Ik had gezien dat hun huisje in elk opzicht niet meer te bewonen is voor zo'n groot gezin. Het is te klein, het is er vochtig en tochtig, er is lekkage, etc. Ook de druk op dit gezin door deze beide ooms, maakt dat Karibu hier te hulp móet komen. Deze twee heren hebben zelfs de palen om de grenzen van dit terrein aan te geven, al tijden pontificaal naast de enige buitendeur neergelegd. Ook dát brengt veel spanning.

Zo zijn we tot het besluit gekomen dat het beter is dat Karibu een stuk grond koopt en ik daar een huisje laat bouwen, zodat ze samen op een goede manier weer iets van hun leven kunnen maken. De oudste jongen kan mee helpen met de bouw, maar ook meehelpen met de bouw van andere huisjes die óók nog gebouwd moeten worden. Zo is er toch een bron van inkomsten. Lucia wil op het nieuwe stuk grond groenten verbouwen voor het gezin, maar ook voor de verkoop, zodat er ook op deze manier een bron van inkomsten zal zijn. Ik denk dat dit een goed en waardevol besluit is om dit gezin, dat nu volkomen in puin ligt, op deze manier te helpen. Samen op weg naar een goede toekomst!

Dank, veel dank dat u als donateur hierin ook een helpende hand wilt zijn. Want u weet: Vele handen maken licht werk!

Een bijzonder brillendoosje van briljante betekenis...

Wanneer ik naar dit bijzondere brillendoosje kijk, ben ik er behoorlijk van onder de indruk.

Alleen al de tekst op deze landkaart van de wereld imponeert me: The world is yours to see....

De letterlijke vertaling is: De wereld is *aan* of *voor* jou om te zien.

Vrij vertaald zou het ook zo kunnen zijn: Het aan mij persoonlijk hóe ik de wereld kan of wil zien. Natuurlijk kun je dit niet maar zelf even invullen, maar ik denk dat in bepaalde opzichten, je best zelf een groot aandeel kunt hebben hoe de wereld of liever gezegd jóuw wereld eruit kan zien.

Wanneer je optimistisch bent ingesteld zie je de wereld anders dan wanneer je pessimistisch bent ingesteld.

Ik hoorde ooit eens een uitspraak wat het verschil is tussen een optimist en een pessimist.

Een OPTIMIST ziet in *moeilijkheden* MOGELIJKHEDEN.

Een PESSIMIST ziet in *mogelijkheden* MOEILIKHEDEN.

Voor mij een waarheid als een koe, zeggen ze wel eens! Het is maar hoe je iets beleeft of hoe je iets bekijkt. Je hebt doemdenkers en je hebt mensen die diezelfde problemen wat optimistischer tegemoet treden.

Zo probeer ik dan ook vaak naar problemen in Afrika kijken. Problemen zijn er om opgelost te worden, maar ik realiseer me tegelijkertijd heel goed, dat er zeker ook problemen zijn die niet zijn op te lossen. Althans niet door mij! Dan moet ik het er maar bij laten, hoe vervelend ook.

Met je blik op Nederland

Ik denk dat je kijk op de wereld ook te maken heeft met de plek waar je geboren en getogen bent. Wanneer we naar ons eigen land kijken, dan hebben we het *in het algemeen* nog niet zo beroerd getroffen. Maar ook in Nederland zijn velen ongewild het slachtoffer van iets dat hen gewoon overkomt, zoals de slachtoffers van de toeslagenaffaire, de vele mensen met gezondheidsklachten door de industrieën, mensen in het Groningse aardbevingsgebied, de grote woningnood met name voor jongeren, etc. Dat zijn slechts enkele van de vele grote problemen die in ons land spelen.

Maar gelukkig heeft Nederland ook zeker zijn mooie kanten: we hebben prachtige steden en dorpen in ons land met onze eigen beroemde bloemen, klompen en kazen in allerlei soorten. Er is hier veel kunst en cultuur waar we van genieten. Het vele water maakt ons land tot een uniek waterland. Je kijkt ook hier in eigen land je ogen uit!

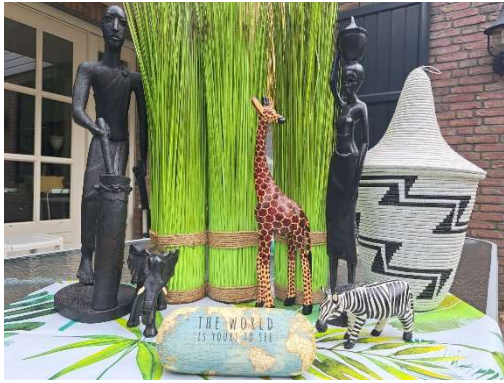
In Frankrijk kom je als inwoner weer heel andere mogelijkheden en onmogelijkheden tegen. De zengende hitte die er nu heerst in Zuid-Europa is natuurlijk ook alles behalve aangenaam. De vele en gevaarlijke bosbranden maken veel mensen radeloos. Velen raken hun huis kwijt en waarschijnlijk ook hun werk. En hoe je toekomst er dan opeens uit komt te zien, is dan nog maar de vraag.

Met je blik op Frankrijk

Maar ondanks deze grote problemen, blijft "La douce France" voor velen nog steeds zijn aantrekkingskracht behouden. Denk aan de Tour de France, het overheerlijke stokbrood bij je Franse ontbijtje, de vele prachtige Franse kerken en de vele dorpjes vol geraniums waar op het dorpsplein mensen zich onder de platanen vermaken met het Franse Jeu de boules.

Dan kijken we opeens vanaf dit bijzondere brillendoosje veel verder deze wereld in: Afrika. Een totaal ander werelddeel dan Europa. Waar ondanks de vele ellende, toch nog behoorlijk veel te genieten valt. Lang niet altijd voor de mensen in Afrika zelf, maar wel voor de toeristen die er op safari gaan om te genieten van het wild dat in Afrika voorkomt. En dan met name de BIG FIVE. Toeristen móeten dat ooit in hun leven gezien hebben. Van over de hele wereld komen ze naar dit gebied om deze unieke natuur te bewonderen. Ze gaan niet alleen op safari, maar er zijn ook

mensen die de hoogste berg van Afrika, de Kilimanjaro (5895 meter) gaan beklimmen. Ze hebben hiervoor enorm getraind. Ik zie deze toeristenstroom van nabij, want dit is precies het gebied waar Karibu werkt, maar dan bij de armsten in deze maatschappij. Er is juist hier een enorm verschil tussen rijk en arm. Bijna niet te bevatten.

Maar er is ook een andere kant van Afrika, die er minder florissant uitziet: de enorme armoede, met honger en een tekort aan schoon drinkwater, de vreselijke ziektes, zoals ebola, malaria, tyfus,
Met je blik op Afrika

samen met nog zoveel andere grote problemen. De ontwikkeling in deze landen loop sterk achter bij hetgeen wij in ons dagelijks leven kennen en normaal vinden. Zomaar een kraan opendraaien om even een glas water te drinken, kan daar niet. Dat is wel even wennen wanneer je hier voor het eerst bent. Ook slaap je vaak onder een klamboe; zodat er geen muggen bij je kunnen komen. Want de kans op malaria is groot. Zo zijn er, evenals op veel andere plaatsen in de wereld, de grote verschillen tussen moeilijke dingen en goede dingen.

Dat geldt denk ik voor elk land, maar met name in arme landen. En dan betreft het vooral dingen in het dagelijks leven.

Ik denk dat het af en toe heel goed en waardevol is, je te realiseren dat wij het in Nederland nog niet zo slecht hebben.

Deze vergelijking kan ik persoonlijk, na 40 jaar ervaring in Afrika, goed zien, Ik bemerk elke dag weer hoe goed we het hebben. Er zijn zoveel mensen die het zoveel minder hebben en die in andere delen van deze wereld geboren zijn.

Ik schrijf in elke nieuwsbrief weer hoe ongelooflijk moeilijk de armsten in Afrika het hebben. Ik kan uit eigen ervaring zeggen, dat úw hulp en jóuw hulp, er toe dóen. En er zelfs heel véél toe doen!!!

Kijk mee door uw eigen bril, maar probeer óók zo af en toe eens voor heel even die bril van die ander op te zetten en mee te kijken met hún situatie. Een situatie waarin geen voedsel is, geen goed en veilig huis is, er geen werk is om genoeg te verdienen voor je gezin en waardoor je je kinderen dan niet naar school kunt laten gaan en daardoor hun toekomst verloren gaat. Dat zijn grote zorgen die je elke dag hebt mee te torsen.

Denk dan ook even terug aan Lucia, aan Givens en Brenda en aan zóveel anderen, ook even jong of even oud als jij; mensen die echt níets hebben.

Misschien kunt u, kun jij ook eens overwegen hoe goed het is om óók donateur te willen worden. Hoeveel je geeft, bepaal jezelf. Maar om zo in woord én daad bij te dragen aan hun leven. Dat is dan een leven met meer mogelijkheden en meer kansen op een goede toekomst. Want uiteindelijk zijn we *allemaal* wereldburgers: we leven en werken allemaal op diezelfde aarde en we hebben we elkaar heel hard nodig! **DUS**: gewoon dóen!

Zie ook de website: www.stichtingkaribu.nl Ga naar: **WORD DONATEUR !**

Heel veel dank hiervoor!!!